

Zvezek II.

Letnik III.

November 1899.

Zlata zrna

nabrana po pismih zvel. Marjete Alakok.

Pisma zvel. Marjete Alakok so bogat zaklad zlatih resnic; kar namreč v njih beremo o presv. Srcu, je zvel. Marjeta slišala od Gospoda samega. „Gospod Jezus Kristus, ki si zvel. devici Marjeti razodel nedosežno bogastvo svojega Srca“, — tako moli sv. cerkev v čast zvel. Marjeti in s tem potrjuje, da jo je res Gospod sam učil pobožnosti do svojega presv. Srca. Nate nekaj zlatih zrn, ki sem jih nabral po teh pismih, nekaj prelepih naukov o pobožnosti do presv. Srca. Saj v tej pobožnosti bode vedno naša najboljša učiteljica zvel. Marjeta, ki je bila sama učenka Jezusova. Pisma, iz katerih hočemo razbrati nekaj zlatih zrn, so iz dōbe med letom 1686. in 1689.

„Srečne duše, ki so vse Jezusove, ki v njem in zanj živé!“ tako je pisala zvel. Marjeta neki svoji redovni sestri leta 1686. V drugem pismu pa pravi: „Gospod hoče, da ga stvari ljubijo in časté same od sebe, svobodno, pa odločno, brez sile in hinavščine. Zdi se mi: Gospod hoče moč svojega odrešenja v dušah obnoviti, in zato tako močno želi, da bi ljudje čistili njegovo presv. Srce; on hoče, da bodi to Srce drugi posredovavec med Bogom in ljudmi; naši grehi so se tako zelo namnožili, da je treba vse moči presvetega Srca, da nam bode Bog usmiljen in milostiv.“ — Neka redovnica bi bila rada kaj storila v čast presv. Srcu, pa ni vedela, kaj bi bilo Gospodu všeč. Po zvel. Marjeti ji je Jezus naročil, naj moli k večnemu Očetu, „da dá ljudem spoznati presv. Srce, in k sv. Duhu, da vnema človeška srca z ljubeznijo do presv. Srca, in k prečisti Devici, da bi vsi, ki se zatekajo k presv. Srcu, čutili moč te pobožnosti . . . Tudi želi Gospod, da bi ena izmed

sestrâ dajala za doščenje presv. Srcu; le-tá naj zelo ponižno prosi odpuščenja za vse krivice, ki se godé presv. Srcu v najsvetejšem zakramentu.“ — Iz teh besedi je razvidno, da je Gospod učil zvel. Marjeto častiti presveto Srce prav tako, kakor je sedaj častimo. To nas mora iznova priganjati, da zvesto in goreče opravljamo na videz malenkostne, toda Jezusu nad vse ljube pobožne vaje v čast presv. Srcu.

Nekoč je zvel. Marjeta srčno hrepenela po sv. obhajilu; tedaj ji je Jezus rekel: „Tvoje hrepenenje mi je prebodlo Srce; in ko ne bi še bil postavil zakramenta ljubezni, bi sedaj to storil, da bi se dal tvoji duši v hrano.“

Kako všeč je Jezusu duhovno sv. obhajilo!

Na sv. Janeza Evang. dan leta 1688. se je Jezus prikazal zvel. Marjeti in ji dal svoje Srce, svoj križ in svojo ljubezen. O tej prikazni piše zveličana Marjeta: „Dal mi je svoje Srce, da bi mi bilo pribežališče, pomoč, nebesa, kjer bi počivala ob hudi uri viharnega morja sedanjega življenja; dal mi je svoj križ, da mi je veličasten prestol, na katerem naj imam ne samo svojo slavo, ampak tudi svoje veselje; dal mi je svojo Ljubezen, da me očisti, posveti in popolnoma vase izpremeni.“ (Konec prihodnjič.)

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše dr. I. G.)

Sveta Barbara, devica in mučenica.

Med svetniki, ki so v posebno tesni zvezi z najsvetejšim zakramentom, je tudi sv. Barbara. Slikajo jo navadno s kelihom in sveto hostijo v jedni roki, druga pa drži meč. Kraj nje je vpodobljen grad ali močan stolp. Vsa ta znamenja so utemeljena v raznih dogodkih njenega življenja.

Sveta Barbara je živela v prvih stoletjih krščanstva, ko so še spoznavce Kristusove vere kruto preganjali. Rodila se je okolo leta 235. po Kr. v mestu Nikomediji v Aziji bogatim poganskim starišem. Mati ji je brzkone umrla že v nežni mladosti, ker viri ničesar ne poročajo o njej. Oče Dioskur je bil veljaven mož, toda goreč častivec starih bogov in zagrizen sovražnik kristijanov. Barbaro je ljubil tembolj, ker mu je bila edina hči in ker je že v zgodnji mladosti kazala bistrega duha in plemenito srce. Skrbno jo je vzgojeval in poklical najboljše učениke, da so jo poučevali v potrebnih vednostih. — V tistih časih je bila mladina poganska zelo izprijena. Najnusbnejše pregrehe so bile razširjene med njo. Dasi je bil oče sam pogán, se mu je vendar studila taka izprijenost. Zato je skušal mlado Barbaro obvarovati pohujšanja in ji dal zunaj mesta sezidati grad, kjer je poslej živela ločena od sveta. Samo oče in neka zvesta služabnica sta tamkaj občevala z njo.

Tu v samoti je Barbaro, ki je še tavalala v tmni poganstva, zadel žarek božje milosti, da je spoznala zveličavne resnice svete vere.

V samoti je s svojim bistrim umom premišljevala stvari, na katere bi sicer v svetnem šumu in vrvenju ne bila mislila. To premišljevanje pa jo je, poleg milosti božje, privedlo do pravega spoznanja. — Sveti apostol Pavel pravi, da človek s svojim razumom lahko spozna pravega Boga iz njegovih del. „Zakaj, kar je nevidljivega na njem, se od stvarjenja sveta sem, po tem, kar je stvarjenega spozna in vidi; tudi njegova večna moč in božanstvo.“

Barbara je s svojega gradu rada opazovala in občudovala veličastvo stvarjenja. Neka slutnja jo je prešinila, da tega lepega sveta, ki ga je videla okolo sebe, niso mogli narediti maliki brez življenja, niti je nastal po naključju, temveč da ga je moralo ustvariti neko višje bitje, neskončno popolno, vsemogočno. Tako je sama iz sebe prišla do prepričanja, da biva e n B o g, ki je svet ustvaril, ki ga ohranjuje in vlada.

„Bog je blizu duše, ki ga išče“, pravi sveto pismo. Tudi Barbari je Bog dal priložnost, da je natančneje spoznala krščanske resnice, katere je sprejela s hrepenečim srcem. Kako se je to zgodilo, ne vemo. Jeli bila njena služabnica kristijana, ali pa je kak oznanovavec svete vere prišel k njej, ki jo je poučil, o tem nam viri ničesar ne pripovedujejo. S studom je zavrgla malikovanje in odslej živela le po načrtu Kristusovem. — Nje oče je kmalu opazil, da hči ne časti več bogov. Mislil je, da dela to iz lehkomišelnosti. Hudó pa je bil razjarjen, ko se je Barbara branila bogatega poganskega ženina. Dal jo je zapreti v močen stolp, kjer je sicer imela vsega dosti, ni pa mogla z nikomer občevati.

Barbara ni ugovarjala očetovemu ukazu, prosila ga je le, naj ji dá v stolpu napraviti sobico za kopel. Tej prošnji je oče ustregel. Pobožna devica je dala napraviti v sobi tri okna in podobo svetega križa, da bi na ta način skrivnost svete Trojice in Gospodove smrti vedno imela pred očmi. Tu je prejela zakrament svetega krsta, tu je preživela več mesecev v premišljevanju in iskreni molitvi, tu se je popolnoma posvetila službi Jezusovi in mu obljubila vedno devištvo. Oče je bil šel zdoma, in ko se je po dolgem času vrnil, je mislil, da bi svojo hčer prisilil v zakon. Strmé je zapazil opravo njene sobe. Vprašal jo je, zakaj je tako napravila, in ona mu je odgovorila odkritosrčno, da je to dala napraviti zato, ker veruje v trojedinega Boga in križanega Zveličarja. Hkrati začne devica navdušeno govoriti o lepoti nebeskega nauka Jezusovega in gnusobi malikovanja.

Kakor strela z jasnega neba, so te besede zadele Dioskura. Okamenel je stal nekaj časa, ne da bi spregovoril besedico. Potem ga pa zgrabi divja jeza, da potegne meč in hoče prebosti deklico. Barbara je bežala pred razdivjanim očetom v gozd in se skrila v skalni duplini. Neki pastir jo je izdal. Tedaj jo je nečloveški oče zgrabil za lase, vlačil po tleh in pretepal. Slednjič jo je tiral domov in vrgel v temno ječo.

Vse te muke niso mogle stanovitne device odvrniti od Jezusa. Dioskur gre k cesarskemu namestniku Marcijanu in ovadi svojo hčer, da je kristi-

jana. Namestnik pokliče Barbaro pred se in ji izprva prijazno prigovarja, naj posluša svojega očeta in se odpove krščanstvu. Prostodušno mu odgovori devica: „Vem, da sem dolžna pokorščino svojemu očetu. To mi ukazuje Bog sam; toda nikdar ne smem iz ljubezni do zemeljskega očeta prelomiti zapoved onega Očeta, ki je v nebesih.“

Iznova je poskušal namestnik z lepimi besedami pregovoriti Barbaro. Slikal ji je posvetno veselje, ki jo čaka, govoril ji o lepoti in bogastvu, ki ga ima, in katero bode morala zapustiti, ako ostane kristijana; slednjič ji je grozil s prekletstvom bogov. Toda vse besede so bile brez uspeha. — Tedaj dá jezen devico pretepsti do krvi in odpeljati v ječo. — Barbara pa je hvallila Boga, da ji je bilo dano trpeti radi njegovega imena. V ječi se ji prikaže Jezus obdan z nebeško svetlobo, spodbuja jo k vstrajnosti in ji zaceli rane, da niti brazgotine ni bilo več spoznati na njenem telesu.

Ko drugi dan pripeljejo devico pred namestnika zdravo in cvetočo, se ta ni mogel prečuditi. Pripisoval je čudež svojim bogovom in ukazal njim v čast opraviti hvalne daritve. Barbara pa mu reče: „Marcijan! Tvoji leseni in kameniti maliki me niso ozdravili, temveč moj Jezus, ki je Gospod nebes in zemlje je storil ta čudež.“ — Tedaj zapove Marcijan razjarjen, devico iznova bičati in jo žgati z bakljami. Barbara je strašne muke vdano in krotko prenašala. Nobene tožbe ni bilo slišati iz njenih ust. Svoje oči je povzdignila proti nebu in molila: „Ne zavrzi me o Bog izpred svojega obličja in svojega svetega Duha mi ne odvzemi.“

Toliko junaštvo je neko ženo Julijano, ki je bila priča njenih muk, tako presunilo, da je še ona stopila pred namestnika, izpovedala, da je kristijana in želela umreti za Kristus. Prijeli so jo in z Barbaro vred mučili.

Slednjič namestnik obe obsodi na smrt. Imeli sta biti obglavljeni. — Komaj se je ta obsodba izrekla, stopi iz vrst gledavcev Dioskur in se namestniku ponudi, da hoče sam svojo hčer obglaviti. Pač si lahko mislimo, kakšna boleť je presunila srce svete device, ko je slišala strašno ponudbo zaslepljenega očeta! Toda tudi ob tej najhujši poskušnji ni omahovala. Vdano je pokleknila pred očeta in prejela smrtni udarec. Tako so se nad njo izpolnile besede Kristusove: „Izdani bodete od starišev in bratov, od sorodnikov in prijateljev, in jih bodo morili izmed vas. Od vseh bodete sovraženi zavoljo mojega imena.“

A tudi nečloveškega očeta je zadela zaslužena kazen. Strela je udarila z neba in ga ubila.

Sveto Barbaro so kristijani že od nekdanj častili zlasti kot priprošnjico zoper strelo in zoper naglo, neprevideno smrt. Ona je zavetnica rudarjev, ki pod zemljo vedno živé v veliki nevarnosti, in vojakov — topničarjev. — Kelih s sveto hostijo, katerega v roki drži, pomeni, da izprosi svojim častivcem milost svete popotnice ob poslednji uri.

Kratka razlaga litanij presv. Srca Jezusovega.

(Dalje.)

Srce Jezusovo, posoda pravice in ljubezni. Srce Jezusovo, brezno vseh čednosti. Srce Jezusovo, v katerem so vsi zakladi modrosti in znanosti. Srce Jezusovo, v katerem biva vsa polnost božanstva.

Srce Jezusovo je sveti šotor, tempelj božji, ki ga je sv. Duh posvetil in mazilil z oljem posvečujoče milosti. Biseri in dragi kamenčki, palme in cvetice, s katerimi je okrašeno to svetišče, pa so čednosti in darovi sv. Duha.

Sveti Duh namreč, ki po posvečujoči milosti božji preustvari naše srce v svoje bivališče, nam dá ob enem vse bogastvo svetih čednosti in darov. On, ki s posvečujočo milostjo dahne v dušo novo nadnaravno življenje, vlije vanjo tudi novih nadnaravnih moči, s katerimi duša dela nadnaravno dobra dela. Te nadnaravne moči, s katerimi duša živi in dela za nebesa, imenujemo svete čednosti. In da duša z lahkoto in veseljem dela za nebesa, da je sposobna tudi za velika, junaška dela, ji sv. Duh pomaga še s svojimi svetimi darovi. Naša duša je kakor ladjica na morju. Dokler se mornar sam upira v vesla, je vožnja težka in počasna, potegne pa sapa, upré se v jadra, in ladjica zleti po vodi, kakor lahka ptica pod nebom. Kar so ladji jadra, to so duši darovi sv. Duha. Dih sv. Duha, ki je v prvi binkoštni praznik prišel med pišom na apostole, dviga in žene dušo, da lahko in vesela hiti proti nebesom.

Vse to podari sv. Duh vsaki duši, vsakemu srcu, tisti hip, ko si je izbere v svoje bivališče; in čim večji je mera milosti, tem večje je bogastvo čednosti in darov. Dejal sem pa že zadnjič, da je v presv. Srcu Jezusovemu združena vsa milost, kar je sploh milosti, vsa svetost, kar je svetosti: zato pa so v njem zbrane tudi vse čednosti in vsi darovi, vsa pravica in vsa ljubezen, vsi zakladi in vse bogastvo modrosti, in znanosti.

Srce Jezusovo je pravično in zato pobožno in goreče za čast božjo, pokorno in polno spoštovanja do nebeškega Očeta, pa tudi do onih, ki jim je Oče dal oblast ukazovati na zemlji: do starišev, do duhovske in svetne gosposke; odkrito, brez zvijače in brez hinavščine nasproti prijateljem in sovražnikom; vsem hvaležno za prejete dobrote: hvaležno nebeškemu Očetu, hvaležno presveti Materi, Mariji Devici, in redniku sv. Jožefu, hvaležno tudi svojim prijateljem: Lazarju, Mariji in Marti, pobožnim ženam, hvaležno celo desnemu razbojniku, ki je imel usmiljenje in sočutje s križanim Jezusom, v plačilo pa je prejel sveta nebesa; radodarno do vseh, posebno do onih, ki so pomoči najbolj potrebni, do siromakov in bolnikov; zvesto, vdano, v resnici prijateljsko vsem, ki mu hočejo biti prijatelji; zmerno in zato zadovoljno tudi v revščini in pomanjkanju, čisto, ponižno, krotko, do grešnikov prizanesljivo, vsem dobrohotno, nikomur nevoščljivo, do vseh usmiljeno; pogumno v trpljenju, velikodušno v ljubezni, požrtvovalno v boju, v križih potrpežljivo, v vsem vstrajno do smrti.

Kar si moremo misliti lepega, dobrega, plemenitega, vse druží v sebi presv. Srce Jezusovo; vse čednosti ima, ki jih more imeti on, ki je Bog in človek skupaj,¹⁾ in vsako čednost v najvišji popolnosti; to Srce je brezno, ki ga naš um ne more premeriti, globočina, ki ji naše oko ne more dogledati dna, ne konca in ne kraja.

Poleg čednosti hrani v sebi presveto Srce tudi vse bogastvo darov sv. Duha, vse zaklade modrosti in znanosti.²⁾ Že prerok Izaija je dejal o prihodnjem Mesiju: „Duh Gospodov bo na njem počival, duh modrosti in razumnosti, duh sveta in moči, duh vednosti in pobožnosti, in duh strahu božjega ga bo napolnil.“³⁾ — Karkoli je hotelo presv. Srce, kar je želelo, po čemer je hrepenelo, kar ga je žalostilo in kar ga je veselilo: v vsem se razodeva najvišja modrost. O modrosti priča vsaka beseda iz njegovih ust, vsako dejanje njegovih rok, vsaka stopinja njegovih svetih nog nam govori o modrosti. Jezusa Kristusa je v vsem in povsod vodila ljubezen, in ta ljubezen je bila najmodrejša ljubezen, ki je hotela edino le čast božjo in naše zveličanje, vse druge stvari pa samo v toliko, v kolikor so Bogu v čast in nam v zveličanje.

Vse, kar smo doslej premišljevali o presv. Srcu, je na kratko, pa lepo povzeto v 15. naslovu iz litanijs Srca Jezusovega. Naslov je umljiv sam ob sebi in se glasi: Srce Jezusovo, v katerem biva vsa polnost božanstva. V duši in telesu, v presvetem Srcu Jezusovem biva Bog kot v svojem templju, ki ga je mazilil s polnostjo svoje milosti, in ga okrasil z bogastvom vseh čednosti in vseh darov. Polnost božanstva biva tukaj, ker je človeška narava v Kristusu, njegova duša in telo, njegovo Srce združeno z Besedo božjo. Presveto Srce je polno milosti, polno čednosti, polno Boga.

Ljudje čislamo lepoto, moč, učenost. A če vidimo v človeku poleg teh lepih svojstev hudobno, prevzetno, nevoščljivo, trdo, nezvesto srce, nas vsa lepota in učenost več ne mika; nekamo bojimo se takega človeka in se ga ogiblremo. Če pa nam kdo pokaže dobro, plemenito, radodarno, zvesto, odkrito srce: nas nekaj vleče k njemu, radi se pri njem mudimo, spoštujemo ga, radi njegovega blagega srca, če tudi drugače nima ničesar, s čimer bi se mogel ponašati, ne lepote, ne učenosti. V Jezusovem Srcu najdemo oboje: najvišjo modrost in najvišjo krepost, vso lepoto in vso čednost. Vsa blagost, vsa krepost, vsa čednost najboljšega človeškega srca je v primeri s presvetim Srcem Jezusovim kakor blesk jutranje rose nasproti svitlemu solncu. Zakaj nas torej nič ne mika, da bi prihajali k temu Srcu? Zakaj ga tako malo častimo, zakaj tako malo ljubimo? Zato, ker ga premalo poznamo, ker redko kedaj ali pa nikoli ne premišljujemo njegovih čednosti. Storimo to v prihodnje vsaj vsak prvi petek v mesecu.

¹⁾ Ker je duša Jezusova že na zemlji gledala Boga, kakor ga gledajo angeli in svetniki v nebesih, zato izmed treh božjih čednosti v Jezusu nista bili vera in upanje, pač pa so bile v njem vse dejanske ali nravnostne čednosti. — ²⁾ Coloss. 2, 3. — ³⁾ Is. 11, 2. 3.

Kordula Peregrina.

„Pridite, poslušajte vsi, ki se Boga bojite,
in pripovedoval bom, koliko je storil moji duši.“
Ps. 65, 16.

„Nimamo tu stanovitnega mesta, temveč
prihodnjega iščemo.“
Hebr. 13, 14.

I. Kordula prestopi v katoliško cerkev.

Seba, o kateri v naslednjih vrsticah poročamo, še živi. Ne vé pa nič, da se v „Vencu“ o njej kaj piše; tudi se ni bati, da bi kaj izvedela, ker ne razume našega jezika in živi daleč tam za visokimi gorami v Švac-u na Tirolskem.

Tudi ne pišemo teh vrstic radi nje, marveč samo radi blagih „Venčevih“ čitateljev in čitateljic, ki morejo v njenih čudovitih dogodkih preslavljati nerazumljiva pota božje previdnosti.

Imenuje se Kordula Veler (Wöhler) in je sedaj posestnica in mlinarica na Tirolskem. V naslovu smo jo imenovali *Peregrino*, kar po naše pomenja tujko, ker se v knjigah, katere je na svetlo dala, sama tako podpisuje. Krasno je namreč opevala presv. Rešno Telo in najlepše njene bukve imajo naslov: „Kaj nareka večna luč?“ (Was das ewige Licht erzählt?) Zakaj se imenuje Peregrina, tujka, bode čitateljem umljivo iz naslednjih értic.

Rodila se je leta 1845. kot hči protestantovskega pastorja na Meklenburškem v Severni Nemčiji. Imela je v zgodnji mladosti vse, kar je moglo poželeli otroško srcece: dobre, premožne stariše, ljubeznive sestrice, blage prijatelje, najprijaznejši dom. Stariši so jo svojemu stanu primerno odgojili, poučiti so jo dali tudi v višjih vědah. Kot mlada gospodična je čitala mnogo raznih knjig in prepotovala tudi precej sveta, tako da si je lahko rekla: „Srce, česa ti še treba?“

In vendar je poželelo to srcé še več. Srce, ki je bilo polno zemeljske sreče, bogato obdarovano z raznimi vrlinami, je kmalu občutilo resničnost besedij sv. Avguština, da je namreč srce naše nemirno, neutolaženo, dokler ne počiva v Bogu.

Ko je bila Kordula 16 let stara, je namreč Bog vznemiril njeno srce: jela je čutiti, da ona sreča, katero je do tedaj uživala, ne more biti prava sreča; jela je spoznavati, da pravo srečo nahaja le v Bogu, živeč v edino pravi zveličavni katoliški cerkvi.

Ker so se bili verski dvomi vselili v njeno dušo in so jo mučile razne duševne težave, je začela, išoč tolažbe, dopisovati imenitnemu nemškemu pisatelju, učenemu katoliškemu duhovniku Albanu Stolzu (* 1808, † 1883). Ta ji je kazal pot do resnice in jo osrčeval, naj zapusti zmoto Lutrove vere in naj se povrne v naročje sv. matere katoliške cerkve. Stariši pa, katere je pristrčno ljubila, so se na vso moč trudili, da bi ji to zabranili. Enako so se drugi sorodniki in razni prijatelji in znanci z vso silo upirali, da se ne

bi Kordula izpreobrnila. S pomočjo božjo pa je premagala vse ovire, katere ji je stavilo meso in kri; leta 1869., ko je bila izpolnila 25. leto, dóbo, ko je po državnih postavah mogla svojevoljno odločevati o svoji veri, sklene za gotovo, da postane katoličanka. Njeni stariši so izvedeli o tej nameri cvetno nedeljo, 21. marca leta 1869. In s tem dnem so se začeli dnevi in meseci, ko je okušala besede psalmistove:¹⁾ „Zavoljo tebe prenašam zasme-hovanje; sramota pokriva moje obličje. Ptuj sem postal svojim bratom; neznan otrokom svoje matere.“

V takih bridkosti je iskala in dobivala pomoči pri Materi božji, katero je goreče ljubila, še predno je postala katoličanka.

Na stranskem koru domače cerkve, sezidane še pred Martinom Lutrom, je bil majhen zapuščen kotic in v njem star, črviv kip žalostne Matere božje s truplom Sina božjega v naročju. Barve so bile že popolnoma oble-dele, na rokah Zveličarjevih je bilo odbitih več prstov; sploh vse je bilo zanemarjeno, zapuščeno, pozabljeno. In vendar, kako čudno je Kordulo pre-treslo, ko je prvič zagledala to podobo. Kot bi bila okamenela, je dolgo nepremično stala ter gledala v podobo. Potem je tiho odšla; a prišla je kmalu zopet, pobrisala prah in pajčevine ter čedno osnažila kotic in podobo. In od tedaj je prihajala pogosto in prinašala najlepše cvetlice z očetovega vrta in je polagala na Srcé Gospodovo in na roki in glavo Marijino. In naposled se je to ponavljalo vsak dan: najlepše cvetlice z vrta je nosila od zgodnje pomladi do pozne jeseni pred podobo Marijino.

In kmalu ni samo stojé venčala stare podobe, kmalu je pred njo tudi poklekovala, poljubljala Sina in Mater — Njegovo Mater ter milo prosila, da bi Marija postala tudi njena Mati. Leta 1867. po zimi je po nasvetu dr. Albana Stolz-a prvič molila: Češčena Marija!

Ko pa se je bilo zaznalo, kam Kordula hodi in kaj ondi dela, je nekega dne ona podoba kar izginila s kora, in deklica nikdar ni izvedela, kam je prešla, dasi je skrbno povpraševala po nji.

Prav posebno je vplivala nanjo tudi majnikova pobožnost. Še v nežni mladosti si je kupila na nekem potovanju majhen kip Marijin iz porcelana. Tedaj ga je skrivaj krasila s cvetjem, po noči prižigala pred njim lučico ter molila sv. rožni venec. Pri sebi pa je nosila svetinjico Matere božje brez madeža izvirnega greha spočete.

V praznik Marijinega obiskanja leta 1870., neko soboto, je zapustila s težkim srcem in objokanimi očmi ljube stariše, dragi dom in vso časno srečo, ki se ji je obetala med svetom. Klical jo je Bog v naročje katoliške cerkve; a ta klic bi bila v krogu svojih starišev brez dvoma preslišala. Težko se je sicer od njih ločila, ali vse bridkosti je premagala po njem, ki jo je močno delal.²⁾

10. julija leta 1870., neko nedeljo popoldne, po večernicah, je izpovedala v Friburgu na Badenskem pred rajnim pomožnim škofom Lotarjem Kübelom

¹⁾ Ps. 68, 8. 9.

²⁾ Prim. Filip. 4, 13.

katoliško vero in je ob enem pogojno prejela zakrament sv. krsta, tri dni pozneje zakrament sv. birme in 16. julija sv. obhajilo.

Tedaj je našla pravi mir srca, katerega prej ni imela, dasi jo je svet imel za najsrečnejšo stvar na zemlji. Došla jo v novo domovino — katoliško cerkev. Izpolnile so se ji goreče želje; dosegla je, po čemer je tako dolgo pa iskreno hrepenela in zato je vesela pevala s psalmistom:*) „Vravec si najde hišo in grlica gnezdo; jaz pa tvoje oltarje, Gospod vojskinih trum, moj kralj in moj Bog! Blagor jim, ki prebivajo v tvoji hiši, o Gospod! vekomaj in vekomaj te bodo hvalili!“

Preživila je osem mesecev v Friburgu, kjer se je prav pridno udeleževala službe božje in se v molitvi in premišljevanju uglabljala v verske resnice.

(Dalje prih.)

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec november 1899.

Krščanska družina.

Pred nekaj leti se je ustanovila po širnem svetu med katoličani pobožna družba krščanskih družin. Tudi v naši domovini so se jele vpisovati številno družine v to pobožno bratovščino: postavile so se tako pod posebno varstvo svete Družine nazareške. A zakaj je sveti Oče priporočil to pobožno bratovščino vsem družinam? Zakaj ravno sedanjí čas tako povdarja imenitnost krščanskih družin? Zakaj naj udje molitvenega apostolstva celi mesec listopad opravljajo svoje bratovske molitve za krščanske družine?

Premislimo to nekoliko bolj natančno!

Družinsko življenje se je začelo v raju. Bog sam je ustanovil prvo družino in blagoslovil prvi zakon; in hotel je, da bodi med možem in ženo nerazrušna vez. A ko se je po grehu prvih starišev razdrlo prijateljstvo med Bogom in človekom, tedaj tudi ni bila več trdna vez med možem in ženo, med stariši in otroki. In čim bolj se je človek obračal od Boga, tem bolj se je rušilo tudi družinsko življenje. O tem nam priča zgodovina starih časov pred Kristusom. Mož je samovoljno gospodaril nad ženo in otroki; ženo je imel v hiši, dokler ga je bila volja; če mu več ni ugajala, poslal jo je v sužnost. Prav taka je bila z otroki. Če so prinesli očetu novorojeno dete, ki mu ni bilo povšeči, ga je ukazal odnesti drugam: na cesto, na samotni kraj, kjer naj pogine, zato ker ga oče ni hotel vsprejeti v izrejo. In če je oče ohranil dete v domači hiši, kakšna je bila izreja otrokova? Sužnjem so dajali v izrejo otroke nekdanji poganski Rimljani, in ti so jih pokvarili že v mladosti. Zato pa je bil rod za rodom slabejši in zlobnejši.

Take so bile družine pri nekdanjih poganskih narodih.

*) Ps. 83, 4. 5.

Ali prišel je čas obljubljenega Odrešenika. Prišel je drugi, boljši Adam, Jezus Kristus, kateri je prenovil in utrdil, kar je bil prvi Adam pokvaril in porušil. Oznanoval je ljudem, da je Bog že v raju združil prva človeka v edino, nerazvezljivo, sveto zavezo. Obnovil je zapoved nerazvezljivosti zakona, rekoč: „Kar je Bog združil, naj človek ne loči!“

Po nauku Kristusovem se je svet izpremenil, človeška družba se je prenovila, na novo je vzcvetela kakor košato drevo ob pomladnem času. Odkod ta izprememba? Zveličar je nastavil sekiro na korenino, očistil je korenino, obrezal jo strupenih odrastkov, položil jo v dobro zemljo, in jela je rasti in se razraščati na široko in visoko — krščanska družina. Postavil je zakrament svetega zakona, kateri urejuje razmerje med ženo in možem, med stariši in otroki, po božjem nauku. Mož bodi sicer glava družini, a žena mu ne bodi več dekla, marveč pomočnica. Otroci naj spoštujejo v stariših namestnike božje, ki jih morajo vzrediti, da dosežejo časni in večni namen, srečo na tem in onem svetu. Okrog te svete vezi zakonske pa je ovil Izveličar prelepi venec ljubezni, ki spajaj vso družino v krasno, jedino celoto.

To je podlaga krščanski družini po besedi Jezusovi. A Odrešenik je hotel tudi zapustiti svojim vernikom zgled, vzor krščanske družine. In to je sveta nazareška Družina. Gospodar ji je sv. Jožef. Mati v tej sveti družini je tista sveta Devica, katero je pozdravil angel Gospodov z besedami: „Češčena, milosti polna, blažena si med ženami!“ Obema pa se pokori kot dober otrok in mladenič — učlovečeni Sin božji; o njem piše sveto veselo oznanilo: „In jima je bil pokoren“.

Taka je družina, ki naj bi bila zgled vsem prenavljajočim se pogan-
skim družinam, ki naj bi bila vzor vsem krščanskim družinam.

In bila je. Nauk Zveličarjev, ustanovitev zakramenta svetega zakona in vzorni zgled presvete Družine je izpremenil, prenovil ves družabni red. Ni čuda: saj je družina podlaga cerkvi in državi. Na podlagi krščanske družine se je dvignila iz tal katoliška cerkev, ki ni drugega, nego skupina vseh krščanskih družin, ki iste nauke verujejo, prejemajo iste zakramente in pripoznavajo rimskega papeža za svojega vidnega poglavarja. Na podlagi krščanske družine pa se je obnovila tudi človeška družba sploh. Rekli smo, da je Kristus povezal krščansko družino z vencem ljubezni, ljubezni do Boga in do bližnjega. Iz te ljubezni izvira pravičnost, ki daje Bogu, kar je božjega in cesarju, kar je cesarjevega. Še več. Ta ljubezen, katero je zasadil v krščansko družino naš Zveličar, ne pusti, da bi delavec glada umiral; v krščanskih družinah vlada zadovoljnost med podložniki in gospodarji; gospodarji dajo podložnikom kar potrebujejo, in podložniki gospodarjem z veseljem služijo.

To krščansko družino naj bi gojila, ohranila Cerkev po povelju Kristusovem do konca sveta.

Toda zgodilo se je — kakor pripoveduje evangelij — da je sovražnik prisejal ljulike med pšenico.

Kristus je postavil krščansko družino na temelj zakramenta svetega zakona. In prav med to pšenico so zasejali nasprotniki ljulike. Koncem prejšnjega stoletja so začeli rovati proti krščanski družini. V mnogih deželah imajo postave, ki ukazujejo, da se mora zakon sklepati pred svetno gosposko. Tak zakon ni zakrament; to sploh noben zakon ni. Kaj pač namerjajo s tem početjem? Nič drugega ne, kakor uničili bi radi na vsak način nebeško cvetko: krščansko družino. Zato kričé na vsa usta: Proč z zakramentom svetega zakona, proč s krščansko družino! — Ti moj Bog! Kaj pa potem? O, da bi vedele naše krščanske žene, kaj čaka tiste njih sovrstnice, ki se dadó zapeljati, žal! iz najraznejših vzrokov tako daleč, da pozabijo zakrament svetega zakona, — o, da bi vedele, kaj se utegne primeriti njim in kaj pa se gotovo primeri njih otrokom, ki se niso porodili iz krščanskega zakona, jokale bi toliko časa, dokler bi ne pripravile do boljših mislij svojih — posvetnih mož. Res! Če je svobodno zapustiti možu ženo, če si smeta vsak poiskati druge družbe, kaj pa naj bo potem z otroki? Kdo naj jih vzgaja v strahu božjem? Ali ne bodo kakor divjaki?

Žalostno, a resnično! Ne povsod, a po mnogih krajih se majó stebri, na katere se opira krščanska družina; vsled tega pa se majejo tudi države in se kopičijo cerkvi bolj in bolj nasprotniki.

In sedaj boste umeli, zakaj molimo, goreče molimo meseca novembra, da se med nami ohranijo in utrdijo krščanske družine, po drugod pa, da naj izpregledajo prepad, v katerega bolj in bolj pada družina brez Kristusa.

Spominjajmo se ubogih duš v vicah!

Oh, kako malo se spominjamo svojih dragih rajnkih; zdi se, da nam izginejo iz spomina brž, ko umolkne mrtvaški zvon.“ Tako je žalostno tožil sv. Frančišek Saleški, ki ga je v srce bolelo, ko je videl, kako malo sočutja imajo ljudje z ubogimi dušami v vicah. Ne vem, če smo ljudje sedaj boljši, kakor so bili za sv. Frančiška; mislim pa, da nikogar ne sodim krivo, če pravim: tisti, ki še molijo, molijo najrajši zase; mnogi pa še zase več ne molijo, kamoli za druge! — Pa zakaj tako redko kedaj mislimo na one, katere smo nekdam ljubili kot svoje življenje? Srce nam je pokalo žalosti in duša se nam je hotela vtopiti v solzah, ko so nam devali v grob ljubo mater, skrbnega očeta, milo sestro, dragega prijatelja. Od takrat je še le enkrat pomladi ozelenela gruda, ki nam krije naše rajnke, in mi — smo jih morda že pozabili! Zakaj?

Preveč smo lahkomišelní in zato nas je skrb samo tega, kar vidimo pred seboj, — in premalo živo verujemo, kar nas uči o vicah sveta cerkev, in kar nam o njih pripovedujejo sveti očetje in pobožni možje. Blizu je vernih duš dan! Ponovimo zopet enkrat, kar smo se učili o vicah v katekizmu, in poslušajmo, kako tolmačijo in razlagajo nauk svete vere učeni možje. Morda nas boče potem vsaj za nekaj časa minila naša lahkomišelnost!

V vicah je žeja in lakota in ogenj.

Kratko, kakor po navadi, pravi katekizem: „V vice pridejo duše tistih, ki so sicer umrli v milosti božji, pa morajo za svoje grehe trpeti še časne kazni.“ Trpé pa 1. „neizmerno žalost, ker še ne morejo gledati Boga, po katerem tako željno hrepené“; 2. „še razne druge muke, katere jim je prisodila božja pravičnost.“

Duša je ustvarjena za Boga, kakor oko za luč. Da bi zrla nebeško lepo božje obličje, zatem koprni in mrê. In ko bi imela duša na onem svetu vsega v obilju, pa Boga ne bi gledala, bi bila nesrečna vso večnost. Seveda dokler živi sredi svetnega hrupa in šuma in hiti od veselice do veselice, dokler je omamljena od zemeljskega uživanja, ne čuti onega hrepenenja po Bogu, svojem Stvarniku. Tisti hip pa, ko smrt raztrga tesne vezi med dušo in telesom, je duši, kakor da se je vzbudila iz težkega spanja: tedaj vidi jasno, kakor nikoli poprej, da je ustvarjena za Boga, da je Bog edina in vsa njena sreča. K Bogu jo žene, k Njemu, svojemu Stvarniku in Očetu, bi rada pohitela, pa ne more. Boga, svojo srečo bi rada uživala, pa je ne sme. Mori jo lakota in žeja po Bogu, pa si je ne more z ničemer utešiti. To je za duše v vicah najhujše, dasi nam na svetu najmanj umevno trpljenje.

Da duša v vicah ne more gledati Boga, je zanjo najhujša, toda ne edina kazen. Sv. vera nas uči, da trpi poleg tega še razne druge muke, katere ji prisodi božja pravica. Kakšne so te muke, tega nam katekizem natančneje ne pove. Sveti očetje in učeniški pa nam splošno pripovedujejo, da je to trpljenje nekako tako, kakršno more čutiti tudi naše telo; duše v vicah žgê ogenj, in tarejo jih tudi druge nadloge. Ogenj v vicah, pravijo, je tak kakor v peklju; in kar je dejal neusmiljeni bogatin v peklju, more reči tudi duša v vicah: „Strašno trpim v tem plamenu.“

Gotovo je, da so vse kazni v vicah natanko odmerjene po teži in številu grehov. Vsak trpi, kakor je zaslužil; plačati mora dolgove, ki jih prinese seboj pred sodni stol božje pravice. Niso pa vsi enako veliko dolžni. Nekateri nakladajo v življenju dolg na dolg, da imajo morda slednjič toliko plačati, kakor tisti hlapec v evangeliju, ki je bil dolžan deset tisoč talentov; drugi imajo samo nekaj beličev dolga, za vse drugo so zadostili že na svetu. Iz tega se vidi, da so kazni v vicah zelo različne.

Dasi pa ne trpé vse duše enako, vendar trpé vse veliko. Sv. Avguštín je prosil Boga: „Gospod, ne kaznuj me v svojem srdju in ne vrzi me med one, katerim bodeš rekel: pojdit v večni ogenj; tudi me nikar ne pokori v svoji jezi, očisti me rajši že v tem življenju, da mi ne bode treba očiščevati se v ognju onega življenja. Bojim se tega ognja, ki je prižgan za one, ki se bodo sicer rešili, toda le tako, da pojdejo prej skozi ogenj. Rešili se bodo, brez dvoma, a še le potem, ko jih bode očistil ogenj; pa to očiščevanje bode strašno, trpljenje bode hujše kakor vse, kar je na svetu bridkega.“ — Kar je dejal sv. Avguštín, sta pozneje učila sv. Anzelm in sveti Bernard. — In v knjigi „Hoja za Kristusom“ ste morda sami že kedaj brali one resnobne besede, ki ne veljajo samo o peklju, ampak tudi o vicah: „Tam bode ena ura trpljenja bolj strašna, kakor je tukaj sto let najstrožje pokore.“ — Sv. Tomaž Akvinski pa pravi celo, da je najmanjše trpljenje v vicah mnogo večje, kakor vse trpljenje na svetu.

To kar trdi ta ali oni cerkveni oče ali učenik, samo po sebi sicer še ni verska resnica, in zato tudi nismo strogo obvezani to verovati, vendar bi bilo drzno, ko bi zametavali take nauke; ne ravnali bi modro, in sicer tem manj, čim več učenikov bi bilo zoper nas. In v stvari, o kateri govorimo,

bi bili zoper nas malo ne vsi učenci in bogoslovci. Imejmo torej sveti strah pred vicami! Razen v peklu ni nikjer tako strašnega trpljenja kakor v vieah. To vidimo tudi v zgodbi, katero vam bodem tu sem zapisal.

Prikazen v Folinju.

Ni še dolgo tega, ko je umrla pobožna redovnica in prišla v vice; kmalu potem pa je očitno pokazala, kako strašno trpi. Zgodilo se je to dné 16. listopada leta 1859. v Folinju (Foligno), mestu blizu Asizi na Laškem. Vsa okolica je bila po koncu ob tem dogodku; cerkvena gosposka je stvar preiskala in potrdila, da je vse res tako, kakor vam bodem sedaj povedal.

V samostanu tretjega reda sv. Frančiška v Folinju je živela sestra Terezija Gesta; rojena je bila v Bastiji na Korziki leta 1797., in v samostan je prišla meseca svečana leta 1826. Več let je bila učiteljica novicinjam, ob enem pa je oskrbovala tisto malo perila, kar ga imajo v samostanu.

Sestra Terezija je bila vsem zgled gorečnosti in ljubezni do bližnjega, in njen izpovednik je dejal, da ne bi se prav nič čudil, ko bi jo Bog po smrti proslavil s kakim čudežem. Dné 4. listopada leta 1859. je nagloma umrla; zadela jo je kap.

Namesto umrle Terezije je dobila sestra Ana Felicitas perilo v oskrbo. Dné 16. listopada, to je dvanajst dni po Terezijini smrti, gre sestra Ana Felicitas v shrambo za obleko. Baš je hotela vstopiti, ko začuje tožno vzdihovanje, ki je, tako se ji je zdelo, prihajalo iz shrambe. Nekoliko prestrašena stopi hitro notri, pa ni nikogar videla. Tedaj pa se iznova zasliši žalostni jok; sestro, ki po naravi ni bila boječa, je obhajala groza. „Jezus, Marija,“ je zaklicala, „kaj je to?“ — Komaj to izgovori, pravi nekdo z otožnim glasom: „O moj Bog, koliko trpim!“ — Prestrašena sestra je precej spoznala glas sestre Terezije. Shrambo je napolnil gost dim in senca sestre Terezije je šla ob zidu proti vratom. Ko je dospela do vrat, je zavpila z močnim glasom: „Tukaj je dokaz božjega usmiljenja.“ To reče, udari z dlanjo po vratih in izgine. Na vratih pa se je poznal sled nje desne roke, kakor da ga je kdo z razbeljenim železom vžgal v les.

Sestra Ana Felicitas je kar odrevenela od samega strahu. Vsa iz sebe je začela vpiti in na pomoč klicati. Prišla je ena izmed sester, potem druga, in slednjič so se zbrale tam vse redovnice celega samostana. Vse so čutile duh ožganega lesa in osuple povpraševale sestro, kaj se je vendar zgodilo. Sestra Ana Felicitas jim je povedala, kar je prav kar videla in jim pokazala znamenje na vratih. Spoznale so takoj roko sestre Terezije, o kateri so vse vedele, da je imela zelo majhno roko. Bežale so iz shrambe v cerkev, kjer so potem ves dan in vso noč molile za rajno sestro in zanjo pokoro delale in drugi dan darovale sv. obhajilo.

Hitro se je razvedelo po mestu, kaj se je zgodilo pri frančiškankah, in tudi po drugih samostanih so začeli moliti za rajno Terezijo. Ko pa je zvečer 18. listopada sestra Ana Felicitas stopila v svojo celico, da bi šla počivat, pokliče jo nekdo po imenu; spoznala je glas sestre Terezije. Tisti hip se je prikazala bleščeča luč, da je bilo v sobici svetlo kakor po dnevu, in Ana je slišala, kako je sestra Terezija z veselim glasom zaklicala: „Umrla sem v petek, v dan trpljenja Gospodovega, in sedaj je zopet petek, ko grem v nebesa. Nosi pogumno svoj križ, bodi močna v trpljenju, ljubi uboštvo!“ Potem pa je prijazno rekla: „Z Bogom, srečno!“ — Objel jo je lahek belosvetel oblak, šla je proti nebesom in izginila.

Dné 23. listopada so začeli stvar raziskavati. Odkopali so grob sestre Terezije; njena roka se je popolnoma vjemala z vžganim znamenjem na vratih.

Pisatelj, iz čigar knjige sem dogodek posnel,¹⁾ se je obrnil do škofa v Folinju in ga prosil pojasnila. Le-ta mu je poslal dolgo poročilo in pismu priložil podobico onega znamenja na vratih. V pismu škof tudi pové, zakaj je morala sestra Terezija toliko trpeti. Ko je bila zaklicala: „O Bog, koliko trpim,“ je dostavila, da se je v nekaterih stvareh pregrešila zoper uboštvo, katero ji ukazujejo sveta redovna pravila.

Dve resnici lahko razberemo iz te zgodbe: prvič je očitno, da je trpljenje v vicah res strašno, bolj strašno kakor si je mi le misliti moremo; drugič pa ta zgodba pravi, da božja pravica tudi majhne pogoške hudo kaznuje v vicah.

Prijatelj, ki si to bral, spominjaj se pogosto duš v vicah, zlasti ta mesec; boj pa se tudi, da ne prideš sam kedaj v vice, in zato se kolikor le moči ogibaj greha!

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani.
Po noči med 2. in 3. novembrom bodo moški častili presv. Rešno Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se bode 20. ura: Vernim dušam v tolažbo.

Marijina družba. Iz Žaline. Na praznik Marijinega imena je bilo v Žalini sprejetih 65 deklet v vnovič ustanovljeno dekliško Marijino družbo. Že precej let je bila v tej župniji dekliška družba in je mnogo pripomogla v povzdigo verskega življenja. Ker pa dekliška družba, vsaj kolikor je znano, ni bila cerkveno ustanovljena, ni imela odpustkov in tudi določnih pravil ne, jelo se je misliti na ustanovitev dekliške Marijine družbe, ki naj bi zlasti mlajša dekleta še tesnejše združila pod varstvom Marijinim. Na praznik Marijinega imena je povabila družba prečastnega g. prelata in generalnega vikarja J. Flisa, da slovesno sprejme v družbo prve člane. Ob 9. uri dopoldne se je pričel slovesen sprejem; potem je bilo skupno obhajilo, po obhajilu pa velika sveta maša. Rajsko veselje se je bralo na obrazih srečnih deklet. Nekako boječe so se oglašale, ko se je družba ustanavljala, na dan sprejema pa je stopil namesto bojzani ponos, da se smejo prištevati med Marijine otroke. Prečastitemu gosp. prelatu bodi najprisrčnejša hvala za trud in lepe nauke!

Ź. Novak, župnik.

V župniji Polica (pri Višnji gori) se je na Mali Šmaren slovesno ustanovila dekliška Marijina družba. Sprejetih je bilo 82 deklet. Velečastiti gospod generalni vikar J. Flis je vso slovesnost prav ganljivo pobožno vodil in imel lep govor. Bog plačaj stotero! — Dekleta molijo glasno vsako nedeljo in praznik popoldne pred službo božjo, od 1. do 2., molitveno uro pred sv. Rešnim Telesom; vsako prvo nedeljo v mesecu pa pred izpostavljenim presv. Rešnim Telesom. Lepi zgled je prav dobro vplival na druge farane, tako da se jih mnogo udeležuje te molitvene ure.

Iz Gorij. 25. septembra smo izročili materi zemlji prvo dekletko iz Marijine družbe. Pogreba so se udeležile vse Marijine hčere s prižganimi svečami. Tako lepega sprevoda še nismo imeli v Gorjah več kot deset let. Kadar so šli rajno obhajati, so vselej vsa dekleta spremile Jezusa. Zares smo lahko ponosni na dekliško Marijino družbo, ne tako pa na mladeniško; ta se ne gane.

P.

¹⁾ P. Fr. X. Schoupe S. J. Die Lehre vom Fegfeuer. Aus d. französisch. übertragen v. Pfarrer Pletl. Brixen. 1899. pag. 52—54.

Češčenje sv. Rešnega Telesa. Iz Kostanjevice. Kakor po mnogih farah, se je vpeljala tudi pri nas večna molitev, takó da molijo častivci presv. Rešno Telo skupno na glas vsako prvo nedeljo v mesecu, potem pa sledé pete litanije Srca Jezusovega. Ta pobožnost se je ljudstvu zelo priljubila. Iz početka smó vsi dvomili, ali bo kaj, ali ne bo nič. Saj pri nas, kjer je precej versko-brezbriznih izobraženih ljudi, ki s svojim zgledom slabo vplivajo tudi na druge, je težko, ljudi pripraviti do kakega javnega, odločnega pojava katoliške zavesti. Veselice, ples, koncerti, to vleče mladino k sebi, ali cerkev, sv. zakramenti — to jim ne diši. Nič me ni sram zapisati, da izmed moškega spola opravljata iz cele fare večno molitev samó — dva mladeniča. Bogu naj bo izrečena zahvala, da imata sploh pogum! Toda zgled vleče, cerkev je pri vednem češčenju vedno bolj polna, in Bog daj, da bi žarki Večne ljubezni ogreli tudi tista mrzla srca, ki so Njegove pomoči najbolj potrebna!

Ivan Baloh, mestni kaplan.

Iz Ajdovščine na Vipavskem. V nedeljo, 15. oktobra so častivci sv. Rešnega Telesa iz Ajdovščine in Šturij romali na sveto Goro. Tam so glasno molili 29. uro iz knjige „Večna molitev“. Ljudstvo je do solz ginjeno občudovalo lepo pobožnost. — Bog bodi zahvaljen, da sedaj v vipavski dolini že na več krajih vse nedelje in praznike glasno časté sv. Rešno Telo.

Drobtinice.

Velik shod v čast sv. Rešnemu Telesu je bil letos od 7. do 11. avgusta v Lurdu. Med govorniki, ki so poročali o češčenju sv. Rešnega Telesa, je pripovedoval neki pater, kako lepo imajo urejeno to pobožnost v cerkvi Srca Jezusovega v Parizu. Tam so si delavska društva med seboj razdelila posamezne ure po noči: izbrali so si svojo uro delavci pri železnici, drugo črevljarji, zopet drugo zlatarji in tako po vrsti. — Ko so se posvetovali, kako in kedaj naj se vpelje večna molitev v kaki cerkvi, so prišli do sklepa, da se to najlaže zgodi, kadar je misijon v cerkvi. Tudi o tem je bil razgovor, da bi ustanovili posebno bratovščino, ki bi družila vse ponočne častivce po celem svetu. — Predstojnik misijskih duhovnikov v Lurdu je povedal, da v lurški cerkvi na leto šest milijonov ljudi prejme sv. obhajilo. — „Jezus v presv. zakramentu in Marija bodeta rešila krščanske narode“, tako je končal svoj govor kardinal remski (Reims), ki je bil častni predsednik pri shodu.

Dné 10. avgusta proti večeru je bila veličastna procesija s svetim Rešnim Telesom. Na voz, ki so ga navlašč za to pripravili, so postavili oltar in nad njim razpeli krasno izdelano nebo; pred voz so upregli štiri konje. Na oltarju je bilo sv. Rešno Telo; pred njim je klečal kardinal v belem plujivalu in njemu ob strani dva levita. Petnajst škofov, nad štiristo mašnikov in nešteta množica pobožnega ljudstva je šla za procesijo. Visoki stolp in prekrasna mogočna cerkev je bleščala v čarobni električni luči. Človeku, ki je to gledal, se je zdelo, da sanja. Ko so se vrnili nazaj v cerkev, se je začela ponočna molitev. Zunaj na trgu pred cerkvijo in pri jami so množice prepevale pobožne pesmi. O polnoči se je začela slovesna sveta maša. Eden izmed škofov je imel pridigo. Govoril je o pogostnem sv. obhajilu. Dejal je vmes: Nekateri nam ugovarjajo, češ, vi hočete ljudi izpremeniti, pa jih vabite samo k obhajilu; jaz jim odgovarjam: če bodete hodili pogosto k sv. obhajilu, bodete kmalu ne samo drugi ljudje, ampak krščanski junaki. Vpletel je v svoj govor tudi litanije presv. Srca Jezusovega. Ob naslovu: „Srce Jezusovo,

kralj in središče vseh src“ se je obrnil do poslušavcev in jih vprašal: „Ali hočete, da bode Srce Jezusovo tudi Vaših src kralj in središče?“ In vsa množica zbrana v cerkvi je zaklicala v svetem navdušenju: „Srce Jezusovo, kralj in središče vseh src, usmili se nas!“ — Drugi dan je bila še ena slovesna maša, pri kateri je kardinal govoril, in s tem je bil shod končan.

Zahvala za uslišano molitev.

Dolgo časa sem trpela na nogi velike bolečine. Zdravniki mi niso mogli pomagati in že sem se bala, da bi mi jo morali odrezati. Zatekla sem se k lurški Materi Božji ter rabila lurško vodo. Prej se nisem mogla niti opreti na nogo, sedaj pa — hvala Bogu in lurški Materi Pomočnici — že hodim. Nekaj ran se mi je popolnoma zacelilo. Hvala Tebi, čudodelna Devica iz Lurda! — V Ribnici, 19. avgusta 1899. — Marija Burgar.

V veliko zadrego sem prišel, bil sem skoraj obupan; pa sem se zatekel k Božjemu Srcu Jezusovemu in k Mariji Pomagaj na Brezju ter obljubil, ako bom rešen iz te nadloge, to razglasiti očitno. Šel sem na božjo pot na Brezje, in moje zaupanje ni bilo zastonj; uslišan sem bil in rešen iz grozovite stiske po usmiljenju Božjega Srca in po priprošnji Marije Pomočnice. Zahvaljujem se iz celega srca božjemu Srcu Jezusovemu in Mariji Pomočnici na Brezju. — Z.

V prodajalnici mi je bil ukraden petak. Zatekla sem se k sv. Antonu ter obljubila devet torkov njemu na čast obhajati ter se očitno zahvaliti, ako bi dobila denar nazaj. Že tretji dan sem prišla na sled in dobila vse nazaj, zato bodi sv. Antonu izrečena zahvala! — M. B.

J. J. v Ž. se zahvaljuje sv. Jožefu za ozdravljenje v nevarni bolezni. — M. L. v S. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu za pomoč v hudih izkušnjavah. — J. L. od svete Trojice pri M. se zahvaljuje sv. Jožefu, kateremu se je priporočil v neki kupčiji in bil uslišan. — M. K. iz R. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Mariji brez madeža spočeti za mnogo dušnih in telesnih milosti, posebno pa za dobrega dušnega pastirja. — M. J. iz G. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu, da so jo minile hude bolečine v glavi. — Potem se še zahvaljujejo: M. H. Materi božji, T. K. sv. Jožefu, M. O. praškemu Jezuščku, J. Z. iz H. Jezusu in Mariji, M. F. iz Š. L. sv. Družini in praškemu Jezuščku.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.

